

Lija

8. Lijin prvi pravi božič

Jesen se poslavlja, pasja šola se je že zdavnaj zaključila, na polici stare omare v predsobi nanjo spominja priznanje, ki sta ga Lija in Maja prejeli za uspešno opravljen tečaj.

Dnevi se krajšajo, popoldan je vedno bolj zgodaj temno, vedno krajši je čas za dolge pohode, na katere gredo vsi skupaj takoj, ko se Maja vrne iz službe. Le na hitro se preobleče, ni časa za počitek ali kosilo, to vse bo prišlo na vrsto kasneje. Takoj se morajo odpraviti, da jih v gozdu ne ujame tema.

Lijin blok stoji na robu mesta, blizu parka, pod obmestnimi griči: en-dva-tri, pa so že na makadamski poti, ki se vzpenja skozi vinograde, vedno ožja preko grebena zavije čez travnik in nato v gozd. Listje je že odpadlo, drevesa so gola, po tleh ležijo ježice kostanjev. Le košate krošnje smrek so zelene in skrivnostno šumijo v hladnem zimskem vetru.

Lija se rada valja po suhem listju, zagradi odlomljeno vejo, najdaljšo, ki jo še lahko nese – bolj vleče za sabo, in se zakadi z njo proti Lemmyju in Oliju, ki se ji umikata, da ju ne udari, ali celo poruši. Ne razumeta, da bi se z njima rada igrala, da je mlada in razposajena.

Nekega sobotnega popoldneva pa Maja prinese »del gozda« domov. Lija nezaupljivo gleda, kako Maja majhno smrečico, ki jo je kupila na tržnici, na balkonu najprej spodreže in jo postavi v podstavek, napolnjen z vodo. Iz kleti prinese škatle, v katerih so svetleči pisani okraski in lučke in začne krasiti. Na eno vejico bunkico, na drugo gobico, pa ptička in svetleče trakove ..., dokler niso škatle prazne in smrečica okrašena. Nato stoji v dnevni sobi in razmišlja: Lija sicer že dolgo ni naredila doma nobene škode, toda vseeno ji še ne zaupa dovolj. Radovedna psička bi kaj kmalu lahko smrečico prevrnila, pregrizla električni kabel, okraski bi se razbili, lučke ugasnile ... zato smrečico postavi na visoko stojalo za rože, kjer je kužki ne bodo dosegli. Kavča, fotelj in pasja

ležišča so preoblečena z novimi rdečimi prevlekami, na mizi je prt, na lesenem pultu med kuhinjo in dnevno sobo gorijo svečke, ki prijetno dišijo.

In ko zunaj pade mrak, prižge lučke in smrečica zažari, prostor odene v mehko, toplo svetlobo domačnosti.

Lija ne pozna božiča, nikoli še ni videla božičnega drevesca, čeprav je lani ob tem času že bila na svetu. Ne ve, zakaj, ampak zdi se ji, da mora biti to nekaj prijetnega. Ne vznemirja jo, da se po stanovanju dogaja nekaj nenavadnega, pravzaprav jo vse to pomirja.

In ko se iz starega CD predvajalnika oglasijo božične pesmi, ko Maja začne svečano pogrinjati mizo in pripravljati božično večerjo, ko položi na fotelj pod smrečico zavojčke in darilca, ko pride tudi Nik, že ve, da bo to čudovit večer.

Maja in Nik sedeta k mizi, večerjata, kužki ležijo na kavču in čakajo, da na koncu tudi oni dobijo priboljšek iz bogato obložene mize.

Nik stopi do darilc – eno za Majo, eno zanj, pa spet eno za Majo ... in na koncu darilo, na katerem piše »kužki,« v njem pa pasji piškoti, žvečilke, priboljški. Nik in Maja sedeta h kužkom, jim dajeta priboljške, jih božata in se pogovarjata ...

Ko se Lija mnogo kasneje zadovoljna in utrujena v spalnici zvije na svoji preprogi, zapre male iskriverjave očke in sanja, da so vse smreke v gozdu okrašene in žarijo v svetlobi pisanih lučk, ona pa teka med njimi in pod vejami išče darilca s pasjimi priboljški. ...

